

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **P. G.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021, č. j. 046184/2020/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 3. 2020, č. j. MKH/028710/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to pro porušení § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 38 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“) s odkazem na § 32 vyhlášky č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o registraci vozidel). Uvedeného porušení se měl žalobce dopustit tím, že měl dne 6. 12. 2019 kolem 15:35 h v ulici O. v Kutné Hoře řídit osobní vozidlo tov. zn. V., registrační značky X, které mělo tabulku registrační značky umístěnou pouze na přední části vozidla. Za spáchaný přestupek byla žalobci v souladu s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu [správní orgán I. stupně chybně uvedl § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu – poznámka soudu] uložen správní trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání šesti měsíců. Vedle toho byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal.
4. Protože účastníci řízení na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělili, zda souhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Podstatný obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 13. 12. 2019 Městská policie Kutná Hora (dále jen „městská policie“) oznámila správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit žalobce tím, že řídil vozidlo, na jehož zadní straně nebyla umístěna registrační značka. Přílohou tohoto oznámení je úřední záznam městské policie, z něhož plyne, že hlídka městské policie, která byla tvořena policisty P. P. a J. S., prováděla dne 6. 12. 2019 v 15:35 h kontrolní činnost v Kutné Hoře v ulici O. Zde hlídka městské policie spatřila jedoucí vozidlo tov. zn. V., které mělo registrační značku umístěnou pouze na přední části vozidla. Řidič inkriminovaného vozidla (žalobce) posléze odbočil na parkoviště v O. ulici, kde se jal parkovat. Zatímco parkoval, hlídka městské policie dorazila k vozidlu, v němž se kromě žalobce tou dobou nacházela rovněž paní L. G., matka žalobce. K následnému dotazu policistů, proč není na vozidle umístěna registrační značka, odpověděl žalobce, že mu ji někdo odcizil, popř. že ji ztratil v únoru roku 2019. To měl žalobce ohlásit správnímu orgánu I. stupně, který však po něm za vydání nové registrační značky požadoval správní poplatek ve výši 450 Kč. Dále měl žalobce hlídce městské policie uvést, že poplatek odmítl zaplatit a že se proti rozhodnutí (kterým bylo řízení o přidělení nové registrační značky

zastaveno – poznámka soudu) odvolal. O jeho odvolání však nebylo ke dni, kdy jej hlídka městské policie kontrolovala, rozhodnuto. V rámci podání vysvětlení měl žalobce dále vypovědět, že s vozidlem běžně nejezdí, a tak si namísto chybějící zadní registrační značky provizorně vyrobil značku z papíru, na kterou číslo vyznačil fixou. Inkriminovaného dne však žalobce dle svého tvrzení vzal svoji matku na nákup a papírovou značku za jízdy ztratil.

6. Součástí správního spisu je mj. žalobcem vyplněný tiskopis „Oznámení o ztrátě, zničení nebo odcizení tabulky s registrační značkou“, datovaný ke dni 27. 2. 2019, dále výzva správního orgánu I. stupně k zaplacení správního poplatku ze dne 26. 3. 2019, č. j. MKH/021802/2019/DOS, a odvolání proti této výzvě, které žalobce podal dne 8. 4. 2019. Ve správním spisu je dále založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2019, č. j. 058848/2019KUSK-DOP/Sva, kterým žalovaný odvolání žalobce proti výzvě ze dne 26. 3. 2019 zamítl, usnesení ze dne 21. 5. 2019, č. j. MKH/051449/2019, kterým správní orgán I. stupně zastavil řízení o přidělení nové registrační značky pro neuhrazení správního poplatku, a odvolání proti tomuto usnesení, které žalobce podal dne 5. 6. 2019.
7. Po zahájení řízení o přestupku se dne 29. 1. 2020 před správním orgánem I. stupně uskutečnilo ústní jednání, v jehož rámci žalobce vypověděl, že jej hlídka městské policie zastavila na dvoře za domem č. p. X u křižovatky ulic N. a O., tedy na místě ležícím mimo pozemní komunikaci, když tam žalobce právě přeparkovával své vozidlo.
8. Dne 24. 2. 2020 se ke správnímu orgánu dostavil pan P. P., člen hlídky městské policie, která žalobce dne 6. 12. 2019 kontrolovala. Svědek P. vypověděl, že žalobce osobně nezná a že nemá osobní ani pracovní zájem na výsledku řízení. Dále vypověděl, že uvedeného dne prováděl s druhým ze členů hlídky městské policie kontrolní činnost na křižovatce ulic N. a O., když spatřil od ulice Benešova přijíždět vozidlo, které nemělo zadní registrační značku. Vozidlo vjelo do dvora v O. ulici. Svědek P. seděl jako spolujezdec ve služebním vozidle na křižovatce ulic přímo proti vjezdu do dvora. Při zatáčení žalobcova vozidla do dvora bylo přitom jasně vidět, že na jeho zadní straně není umístěna registrační značka. Ve vozidle se nacházel žalobce a jeho matka se sníženou schopností pohybu. K následnému dotazu hlídky městské policie, proč není na vozidle umístěna zadní registrační značka, měl žalobce vypovědět, že ji během února 2019 buď ztratil, nebo že mu ji tou dobou někdo odcizil, a proto si vyrobil náhradní značku papírovou. Ztrátu registrační značky prý žalobce ohlásil na příslušném úřadě, ale protože po něm požadovali úhradu správního poplatku, podal odvolání, o kterém ještě nebylo rozhodnuto. Dále měl žalobce dle svědka P. dne 6. 12. 2019 uvést, že potřeboval odvézt svoji matku na nákup a že papírovou značku cestou nejspíš ztratil. Svědek P. dále vypověděl, že po zakončení kontroly byla matka žalobce i s nákupem odvezena hlídkou městské policie do místa svého bydliště, které bylo vzdálené asi X. O to měla matka žalobce hlídku městské policie požádat, neboť pro svůj zdravotní stav nebyla schopna tuto vzdálenost překonat vlastními silami.
9. Posléze se správní orgán I. stupně v rámci dokazování dotazoval žalobce, zda do dvora zajel z důvodu, aby tam zaparkoval, anebo proto, že spatřil hlídku městské policie, na což žalobce reagoval odpovědí „ve dvoře jsem parkoval“. K dotazu správního orgánu I. stupně, jak se imobilní matka žalobce hodlala z daného místa dostat až do místa svého bydliště, žalobce reagoval, že jeho matka šla na návštěvu za svou známou do domu nacházejícího se u dvora. Na návštěvu však po kontrole ze strany hlídky městské policie už nešla, protože byla rozrušena. Proto požádala strážníky o odvoz domů.

10. Dne 20. 3. 2020 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že důkazy a podklady rozhodnutí hodnotil samostatně i ve vzájemných souvislostech. O skutkovém stavu nejsou dle jeho názoru pochybnosti. Uvedl, že posuzoval věrohodnost výpovědi svědka v porovnání s výpovědí obviněného i věrohodnost výpovědi obviněného. Výpověď svědka byla dle jeho hodnocení přesvědčivá a vzájemně se doplňující s ostatními důkazy, svědek plynule a bez přerušení sám popsal celou událost. Při výslechu odpovídal klidně, bez delšího rozmyšlení, neměnil odpovědi. Zcela přesně a přesvědčivě s jeho výpovědí koresponduje i obsah zbytku správního spisu. Proto správní orgán I. stupně neměl důvod o věrohodnosti výpovědi svědka pochybovat. Neuvěřil tedy tvrzení žalobce o tom, že inkriminovaného dne na parkovišti ve dvoře, tj. na místě ležícím mimo pozemní komunikaci, pouze přeparkovával své vozidlo a že jej na pozemní komunikaci neřídil. Správní orgán I. stupně dále v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že žalobce jednal zaviněně v nepřímém úmyslu, neboť věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Protiprávní stav žalobce vědomě udržoval po dobu zhruba jednoho roku, což správní orgán I. stupně vyhodnotil jako přitěžující okolnost. Žalobce naplnil jak formální, tak materiální stránku přestupku. Přitom správní orgán I. stupně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že v běžně se vyskytujících případech jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje rovněž materiální znak přestupku.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl mj. to, že se jeho vozidlo nacházelo mimo pozemní komunikaci ve dvoře u domu č. p. X, kde žalobce vozidlo přeparkovával. V době příjezdu hlídky městské policie bylo vozidlo v klidu. Tvrzení, že hlídka městské policie vozidlo zastavila, je nepravdivé. Strážníci nemohli vidět vozidlo přijíždět od ulice Benešova, protože tam žalobce vůbec nejel. Svědek P. lživě vypověděl, že se nacházel ve služebním vozidle na křižovatce ulic O. a N. přímo naproti vjezdu do dvora. Není pravda ani to, že žalobce potřeboval matku odvézt na nákup. Jeho matka šla na nákup sama, posléze se sešla se žalobcem u známé. Matka požadovala po žalobci odvoz domů, což žalobce odmítl a snažil se svoji matku přesvědčit, ať z vozidla vystoupí. V tom přijela hlídka městské policie. Odvoz k bydlíšti vzdálenému asi 150 metrů tedy matka požadovala po policistech. Dále žalobce uvedl, že o vydání náhradní registrační značky řádně zažádal, avšak příslušný orgán v dané věci doposud pravomocně nerozhodl. Na dobu, než příslušný orgán vydá náhradní registrační značku, umístil žalobce na vozidlo náhradní značku papírovou. Nebyl proto naplněn materiální znak přestupku. Její čitelnost totiž byla srovnatelná se značkou originální. Při „předvýjezdové kontrole“ tato značka na vozidle umístěna byla. K její ztrátě tedy muselo dojít během jízdy, za což však žalobce nenese odpovědnost. Žalobce navrhl, aby žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a nařídil správnímu orgánu I. stupně doplnit dokazování o další důkazy – např. o videozáznam z osobních kamer obou policistů a videozáznam ze služebního vozu či o svědeckou výpověď druhého z policistů.
12. Odvolání žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnými právními předpisy a že není pochyb o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že se plně ztotožňuje se závěrem, že žalobce úmyslně spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. K námitce žalobce, že se vozidlo nacházelo mimo pozemní komunikaci, žalovaný uvedl, že podklady rozhodnutí vytvářejí ucelený řetězec informací svědčící o opaku. Žalovaný námitku, kterou žalobce vznesl poprvé až při ústním jednání, považuje za

účelové sdělení. Žalovaný navíc upozornil na to, že sám žalobce v odvolání hovořil o „předvýjezdové kontrole“ a o tom, že papírovou značku ztratil „během jízdy“. Dále žalovaný uvedl, že za situace, kdy správní orgán I. stupně provedl důkaz svědeckou výpovědí svědka P., nejsou správní orgány dalšími návrhy žalobce vázány. V souladu s § 3 správního řádu byl zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti. Dle žalovaného je dále jednoznačně prokázáno, že dne 6. 12. 2019 nebyla na vozidle umístěna registrační značka. Ztrátu registrační značky žalobce nahlásil už dne 27. 2. 2019. Nová registrační značka mu však nebyla kvůli nezaplacení správního poplatku přidělena. O odvolání proti usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobce sice žalovaný doposud nerozhodl, avšak usnesení je závazné, neboť odvolání proti němu podané nemá odkladný účinek.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

13. Žalobce v žalobě uvedl, že vozidlo dne 6. 12. 2019 neřídil na pozemní komunikaci. Vozidlo přeparkovával mimo pozemní komunikaci na dvoře za domem v ulici O. u domu č. p. X. Dle tvrzení žalobce nemohla policejní hlídka vozidlo v ulici O. vidět. Žalobce tvrdí, že svědek P. lhal o poloze vozidla městské policie, ve kterém měl sedět spolu s policistou J. S. a ze kterého měl žalobcovo vozidlo vidět. Vozidlo městské policie se nenacházelo v ulici N., jak svědek P. před správním orgánem I. stupně dne 24. 2. 2020 vypověděl a zakreslil do mapky. Na to žalobce poukázal již při prvním projednání přestupku před správním orgánem I. stupně. Ani odvolací orgán se však s touto námitkou řádně nevypořádal, nezjistil stav věci a neodstranil důvodné pochybnosti. Žalobce navrhoval doplnění důkazů o videozáznamy z kamer na uniformách policistů nebo z kamery ve vozidlu městské policie, které by poskytly zásadní důkazy o tom, kde se kdo nacházel, nebo výslech strážníka J. S.. Nebylo mu však vyhověno. Dále žalobce argumentuje, že je v úředním záznamu ze dne 7. 12. 2019 uvedeno, že policisté prováděli kontrolní činnost v ulici O. a tamtéž měli spatřit žalobcovo vozidlo. O tom, že by se nacházeli v ulici N., se v úředním záznamu nezmiňují. Výpověď svědka P. tedy nesouhlasí s úředním záznamem. Žalobce je názoru, že kdyby jeho vozidlo policisté viděli z druhého konce ulice O., nemohli by vidět vozidlo zezadu, a tedy ani to, že na vozidle chybí registrační značka.
14. Žalobce dále pro případ, že by soud shora předestřeným námitkám nepřisvědčil, v žalobě namítá, že je zapotřebí přihlédnout k tomu, že dle blíže neoznačeného rozsudku Městského soudu v Praze z počátku srpna 2010 lze odcizenou či ztracenou registrační značku vozidla nahradit neoriginální značkou shodné podoby i rozměrů, byť vyrobenou z jiného materiálu. Tím není snížena identifikace vozidla, není tím porušen zájem společnosti a není naplněn materiální znak přestupku. Jízdu s takovou náhradní značkou nelze považovat za jízdu bez registrační značky a nelze za to udělit zákaz řízení. Současně žalobce uvádí, že při „předvýjezdové kontrole“ obě značky na vozidle byly, takže ke ztrátě zadní papírové značky muselo dojít během jízdy, což žalobce jako řidič nemohl ovlivnit. Na ztrátě této značky tedy nenese zavinění. Správní orgány se ani s touto okolností řádně nevypořádaly a chybně posoudily míru zavinění. Správní orgány nikterak nezpochybňovaly, že žalobce vozidlo před výjezdem kontroloval, a neprokázaly, že by náhradní zadní značka na vozidle chyběla již před jízdou. Správní orgány navíc nepřihlédly k polehčující okolnosti, kterou má dle žalobce představovat skutečnost, že vynaložil veškeré úsilí, aby získal nové registrační značky. Žalobce nesouhlasí s tím, že se dopustil přestupku, s výší trestu ani s mírou zavinění. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že důkazní materiály v celku vytvářejí ucelený řetězec informací, které námitky žalobce vyvracejí. Vyplyvá z nich, že žalobce přijel ulicí O. od ulice Benešova a zabočil do dvora v O. ulici. Výpověď žalobce se jeví jako rozporuplná, neboť sám hovořil o „předvýjezdové“ kontrole a o tom, že papírovou značku ztratil během jízdy. Ztrátu registrační značky navíc nahlásil již dne 27. 2. 2019. Za situace, kdy mu nebyla příslušným úřadem přidělena nová registrační značka, se žalobce prokazatelně dopustil přestupku. Co se týče tvrzení žalobce, že svědek P. lhal, jedná se o námitku účelovou, neboť výpověď svědka je v souladu s ostatními podklady a důkazy. Údajný rozpor mezi úředním záznamem ze dne 7. 12. 2019 a výpovědí svědka je marginální, neboť svědek uvedl, kde přesně se vozidlo nacházelo. Z výpovědi svědka i z nákresu jím provedeného je zřejmé, že ulice N. se protíná s ulicí O. a vozidlo policejní hlídky se nacházelo v bezprostřední blízkosti křižovatky obou ulic. Žalovaný připomněl též judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že při rozporu mezi tvrzením obviněného z přestupku a zasahujícího policisty se zpravidla jeví věrohodnějším svědectví policisty. Co se týče žalobcových důkazních návrhů, uvedl žalovaný, že správní orgány nejsou návrhy účastníků řízení vázány, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V dané věci byl skutkový stav zjištěn dostatečně, s čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal.

Posouzení žalobních bodů

16. Dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.“
17. Dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu „[ř]idič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.“
18. Dle § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel „[p]rovozovatel silničního vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, na němž není umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu, způsobem umožňujícím identifikaci vozidla.“
19. Dle § 38 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel „[p]rováděcí právní předpis stanoví způsob umístění tabulky s registrační značkou na vozidlo.“
20. Dle § 28 odst. 3 vyhlášky o registraci vozidel „[t]abulka registrační značky musí být umístěna na silničním motorovém vozidle vpředu a vzadu, (...)“
21. Pro učinění závěru, že fyzická osoba spáchala přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, musí tedy být kumulativně splněny dvě podmínky: (i) fyzická osoba řídí vozidlo na pozemní komunikaci; (ii) na tomto vozidle není umístěna registrační značka, popř. je na něm umístěna registrační značka, která vozidlu nebyla přidělena. Ze zákonné úpravy přitom plyne, že k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu dojde i tehdy, chybí-li na vozidle, které musí být registračními značkami osazeno ze přední i ze zadní strany, byť jen jedna tabulka registrační značky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 - 54.)

22. Žalobce splnění první podmínky zcela odmítá, neboť dle jeho tvrzení vozidlo na pozemní komunikaci dne 6. 12. 2019 před tím, než ho hlídka městské policie kontrolovala, vůbec neřídil. Pokud jde o druhou podmínku, nerozporuje žalobce, že na vozidle registrační značka v době kontroly chyběla, avšak současně tvrdí, že provizorní značku vyrobenou z papíru, na níž číslo vyznačil fixou, ztratil během „jízdy“. Žalobce je jednak názoru, že není rozhodné, zda na vozidle byla registrační značka originální, anebo naopak její podomácku zhotovená napodobenina, neboť v obou případech lze vozidlo identifikovat. Současně se žalobce domnívá, že na ztrátě provizorní značky během jízdy nenese zavinění, neboť tuto skutečnost nemohl nijak ovlivnit. Při „předvýjezdové kontrole“ obě značky na vozidle dle žalobce totiž byly, opak nebyl prokázán.

Žalobce vozidlo neřídil po pozemní komunikaci

23. Žalobce tedy tvrdí, že vozidlo v inkriminovaný čas řídil pouze po dvoře v ulici O. u domu č. p. X. Toto své tvrzení žalobce doplnil o další informace o okolnostech tohoto skutku. Ty však soud hodnotí – stejně jako správní orgány – jako přinejmenším nevěrohodné, ne-li dokonce rozporné. Žalobce konkrétně uvedl, že se v rámci „předvýjezdové kontroly“ ubezpečil, že vozidlo je osazeno oběma registračními značkami (v případě zadní strany vozidla značkou provizorní) a že ke ztrátě značky muselo dojít během jízdy. Pokud by bylo pravdou, že žalobce z blíže nevysvětleného důvodu své vozidlo ve dvoře, které patrně slouží jako parkoviště, pouze přemísťoval, jednalo by se o „jízdu“ po ose dlouhé maximálně několik metrů (srov. ve správním spisu založené fotografie zachycující vozidlo a část plochy předmětného dvora). V takovém případě není dle názoru soudu jednak příliš pravděpodobné, že by se značka vlivem této „jízdy“ (nadto jízdy o jistě velmi malé rychlosti) uvolnila, a i kdyby tomu tak skutečně bylo, nepochybně by uvolněná značka byla v blízkosti vozidla po příjezdu hlídky městské policie k nalezení. Není ostatně ani běžné, aby před krátkým popojetím po parkovišti byla jakákoliv předvýjezdová kontrola vůbec prováděna. Soud navíc hodnotí jako nevěrohodnou výpověď, že měl žalobce ve dvoře schůzku se svojí matkou, která na sjednané místo přišla z nákupu, aby posléze navštívila svoji známou, bydlící patrně poblíž předmětného dvora. Matka žalobce se tedy dle tvrzení žalobce měla na inkriminovaný dvůr z obchodu s nákupem přemístit vlastními silami. Po provedené kontrole ze strany hlídky městské policie přitom žalobcova matka, dle svědka P. patrně imobilní, po hlídce městské policie požadovala, aby byla zavezena k jejímu bydlišti, vzdálenému dle slov žalobce asi 150 metrů (dle svědka P. asi 500 metrů). Žalobce během ústního jednání vypověděl, že se jeho matka chystala na návštěvu ke své známé, což si měla rozmyslet teprve v důsledku proběhnuvší kontroly, která ji údajně rozrušila natolik, že požadovala rovnou odvoz do svého bydliště. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí však žalobce uvedl, že se ve chvíli, kdy hlídka městské policie na dvůr přijela, snažil svoji matku, která nastoupila k němu do auta, přesvědčit, ať z vozidla vystoupí, neboť ji domů odvézt nemohl. Žalobce se může bezpochyby hájit, jak uzná za vhodné, a svá vyjádření v průběhu řízení i měnit. Riskuje však, že jeho tvrzení tak pozbudou na věrohodnosti. Žalobcova tvrzení jsou navíc ve vzájemném rozporu a nasvědčují tedy verzi předestřené svědkem P., totiž že žalobce skutečně projížděl ulicí O. a následně do dvora odbočil. Dle názoru soudu je pravděpodobné, že žalobce původně neměl v úmyslu do dvora z pozemní komunikace v O. ulici odbočovat, přičemž tak učinil až v reakci na to, že spatřil hlídku městské policie.
24. Obecně navíc platí, že při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je zpravidla věrohodnější svědectví dopravního policisty, jehož denním úkolem je pozorovat

a hodnotit situaci v silničním provozu a který zpravidla nemá na výsledku správního řízení žádný osobní zájem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114). I v projednávaném případě soud svědeckou výpověď zasahujícího policisty, který vykonával svoji služební povinnost a který se dle svých slov s žalobcem osobně do doby předmětné kontroly neznal (což žalobce v průběhu řízení před správními orgány a ani v žalobě nikterak nerozporoval), hodnotí jako věrohodnou. Soud souhlasí se žalovaným, že nesrovnalost mezi úředním záznamem ze dne 7. 12. 2019 a výpovědí svědka P., která dle žalobce spočívá v otázce, na jakém místě se nacházelo služební vozidlo městské policie, když z něj měli policisté spatřit žalobcovo jedoucí vozidlo bez registrační značky, je nepodstatný. V úředním záznamu se uvádí, že dne 6. 12. 2019 v 15:35 h hlídka městské policie prováděla kontrolní činnost v Kutné Hoře v ulici O. V průběhu svědeckého výsledku pak svědek P. vypověděl, že se služební vozidlo v daný čas nacházelo na křižovatce ulic N. a O., a to přímo proti vjezdu do dvora v O. ulici. Situaci v daném místě a čase pak v průběhu ústního jednání svědek P. zakreslil do plánu dané části města. Tato výpověď se oproti údajům zanesenému v úředním záznamu jeví toliko jako zpřesňující, nikoliv jako rozporná a soud neměl důvod jí neuvěřit. Za situace, kdy správní orgány shledaly jako nevěrohodnou verzi žalobce, k čemuž dospěl – jak je shora uvedeno – rovněž soud, souhlasí soud s tím, že by bylo již nadbytečné provádění dalších důkazů, které žalobce v odvolání navrhoval a jejichž neprovedení žalovaný odůvodnil. Soud s žalovaným souhlasí, že správní orgány v souladu s § 3 správního řádu zjistily stav věci takovým způsobem, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Soud má tedy za prokázané, že žalobce vozidlo řídil po pozemní komunikaci, a žalobní bod proto shledává nedůvodným.

Žalobce vozidlo bez registrační značky řídil nezávisle

25. Pro případ, že by soud neuvěřil žalobcovu tvrzení o tom, že vozidlo po pozemní komunikaci neřídil, argumentuje dále žalobce tím, že ke ztrátě provizorní papírové značky došlo během jízdy. To žalobce dle svého názoru nemohl nijak ovlivnit, a tudíž na nastalém stavu nenese zavinění. Současně je názoru, že spáchání přestupku nelze dovozovat jen na základě toho, že zadní strana vozidla nebyla osazena řádnou (originální) registrační značkou, neboť připevněním papírové značky, na níž žalobce vyznačil číslo fixou, nikterak neznesnadnil identifikaci vozidla, a nemohl tedy ani naplnit materiální znak přestupku. V žalobě přitom argumentuje blíže nespecifikovaným rozsudkem Městského soudu v Praze ze začátku srpna 2010.
26. Z napadeného rozhodnutí plyne, že správní orgány absenci řádné registrační značky na vozidle dovodily už jen na základě toho faktu, že ztrátu registrační značky žalobce správnímu orgánu I. stupně nahlásil již dne 27. 2. 2019. Nová registrační značka mu však nebyla kvůli nezaplacení správního poplatku přidělena.
27. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 A 5/2010 - 36, dospěl k závěru, že „jednání žalobce, kterým porušil ust. § 24 odst. 6 vyhl. č. 243/2001 Sb. ohledně materiálu, z kterého může být registrační značka vyrobena, nesplňuje materiální znaky přestupku, protože jednáním žalobce nebyla nikterak ztěžena identifikace jeho motorového vozidla a tudíž, že by tímto jednáním žalobce porušil či ohrozil zájem společnosti.“ V odkazované věci si řidič vozidla, z něhož mu byla odcizena registrační značka, vyrobil náhradní registrační značku ve stejné velikosti a stejného typu písma, kterou pak instaloval na místo, kde byla instalována původní značka, která mu byla odcizena. Náhradní značka byla vyrobena z umělé hmoty a řidič vozidlo s touto maketou registrační značky posléze řídil po dobu asi dvou let. Jediným rozdílem mezi náhradní a originální registrační značkou byl dle

městského soudu materiál, a proto nelze dle jeho názoru vykládat, že se jednalo o jinou značku, než která byla vozidlu přidělena, jak chybně uzavřely správní orgány. Řidič se dle názoru městského soudu sice dopustil porušení § 24 odst. 6 vyhlášky o registraci vozidel, dle kterého musí být tabulka registrační značky vyrobena ze slitin lehkých kovů, nikoliv však přestupku, který mu správní orgány kladly za vinu a za který mu uložily zákaz činnosti.

28. Ve věci nyní projednávané měl žalobce na zadní straně svého vozidla údajně připevněnou provizorní značku vyrobenou z papíru, a to už od února 2019, kdy mu byla originální registrační značka odcizena, popř. kdy ji žalobce ztratil. Dle jeho výpovědi byla náhradní značka na vozidle instalována rovněž i dne 6. 12. 2019 před započítáním jízdy. Jedná se tedy o věc podobnou té, o níž rozhodoval Městský soud v Praze shora citovaným rozsudkem. Se závěry přijatými městským soudem se však zdejší soud plně ztotožnit nemůže.
29. Dle § 24 odst. 6 vyhlášky o registraci vozidel „[p]odklad všech tabulek registrační značky vyrobených ze slitin lehkých kovů nebo samolepicí fólie je reflexního provedení a je opatřen ochrannými prvky.“ Podle citovaného ustanovení tedy platí, že tabulky registračních značek, které pro motorová vozidla řidičům vydávají příslušné správní orgány, musí mít určité specifické vlastnosti. Domnívá-li se městský soud, že je z hlediska identifikace motorového vozidla lhotejné, z jakého materiálu je registrační značka vyrobena, je zdejší soud naopak názoru, že nelze bez dalšího považovat za přepjatý formalismus, pokud je po řidiči vozidla v provozu na pozemních komunikacích vyžadováno, aby jeho vozidlo bylo osazeno právě registračními značkami originálními, které vyhláškou dané parametry přesně splňují. Jako zásadní se přitom soudu jeví zejména požadavek na reflexní provedení podkladu tabulky registrační značky, neboť právě bez reflexního provedení může být identifikace vozidla v mnohých případech zásadně ztížena, a to zejména v nočních hodinách, ale i ve dne při snížené viditelnosti. V této souvislosti soud připomíná, že technické prostředky používané při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (radary) jsou za takovýchto podmínek schopny vozidlo identifikovat za pomoci krátkého světelného záblesku a následného odrazu reflexního podkladu dané registrační značky. Pokud by tedy za ztížené viditelnosti radar např. z důvodu překročení maximální povolené rychlosti detekoval průjezd vozidla, na němž by byla upevněna značka vyrobená z papíru, pravděpodobně by vozidlo ve výsledku úspěšně identifikováno nebylo, čímž by nepochybně došlo k narušení zájmu chráněného zákonem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017 - 34, „[p]rávem chráněný zájem společnosti v případě předmětného přestupku spočívá v zajištění možnosti jednoznačné a jednoduché přímé identifikace jednotlivce, který řídí vozidlo účastnící se provozu na pozemních komunikacích, nebo alespoň zjednodušení následného zjišťování jeho totožnosti, za účelem případného vyvození odpovědnosti za protiprávní jednání. Slouží-li pak tabulka registrační značky mimo jiné k identifikaci viníka společensky škodlivého jednání, je nutno za porušení či obrožení dotyčného právem chráněného zájmu logicky považovat jízdu ve vozidle, na němž není tabulka registrační značky umístěna. I na relativně krátké vzdálenosti se lze hypoteticky dopustit celé řady přestupků či jiných deliktů jednání, v jejichž případě je následně kvůli nedostatečnému označení vozidla značným způsobem ztíženo vyvození odpovědnosti osoby, která se jich dopustila.“
30. K tomu soud dodává, že registrační značky neslouží jen k identifikaci vozidel přestupců na úseku silniční dopravy. Neoriginální (zejm. pak padělané) registrační značky totiž mohou být zneužity k zakrytí mnoha jevů, na jejichž potírání existuje veřejný zájem – zejména

krádeží automobilů či provozování vozidel, které nejsou k provozu na veřejných komunikacích technicky způsobilé (srov. § 7 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel). Za těchto okolností je žádoucí, aby jízda vozidel s neoriginální značkou zůstala výjimečným jevem, který může dopravní policii upozornit na vhodnost zastavení vozidla a provedení kontroly. Soud je sice toho názoru, že bude-li jedinou zjištěnou protiprávností jízda bez originální registrační značky, lze za určitých okolností (zejména jde-li o nutnou jízdu krátce po ztrátě značky originální a řádném zažádání o její náhradu) uvažovat o absenci společenské škodlivosti takového jednání. Avšak za neudržitelný soud považuje názor, že lze tolerovat provozování vozidla po ztrátě či odcizení registrační značky s její neoficiální napodobeninou po neomezenou dobu. Je naopak povinností řidiče, aby po ztrátě, popř. po odcizení registrační značky tuto skutečnost neprodleně oznámil obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který na základě tohoto oznámení následně vozidlu přidělí oproti uhrazenému správnímu poplatku novou registrační značku (srov. § 7e odst. 1 a 3 zákona o podmínkách provozu vozidel).

31. Dle názoru soudu je ke každému případu nutno přistupovat individuálně a kromě otázky, zda řidič zajistil alespoň provizorním způsobem možnost identifikace vozidla, posuzovat též jeho následné chování ve vztahu k zajištění nápravy tohoto stavu. Teprve po zjištění skutečného stavu věci lze rozhodnout, zda jednání řidiče lze hodnotit jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu.
32. Pokud jde o nyní projednávaný případ, ze správního spisu plyne, že žalobce příslušný správní orgán (správní orgán I. stupně) ještě v únoru 2019 o ztrátě/odcizení registrační značky informoval. Dne 26. 3. 2019 ho správní orgán I. stupně vyzval k úhradě správního poplatku ve výši 450 Kč. Proti výzvě k zaplacení správního poplatku se však žalobce odvolal s žádostí, aby byl od správního poplatku osvobozen. Jeho odvolání zamítl žalovaný rozhodnutím dne 22. 5. 2019. Den předtím, tj. 21. 5. 2019, správní orgán I. stupně usnesením řízení o přidělení nové registrační značky zastavil. Proti usnesení se žalobce odvolal s argumentací, že je nezaměstnaný a nemá žádné příjmy, ze kterých by mohl správní poplatek uhradit. Současně uvedl, že nepřidělením registrační značky mu správní orgány brání v užívání vozidla. O odvolání však žalovaný minimálně do dne 6. 12. 2019, kdy měl žalobce spáchat přestupek, nerozhodl.
33. Správní orgány tedy žalobcovu vozidlu novou registrační značku až do dne 6. 12. 2019 nepřidělily, neboť správní poplatek žalobce údajně kvůli nedostatku finančních prostředků neuhradil. Ačkoliv tedy žalobce o ztrátě registrační značky věděl minimálně od února 2019, ještě v prosinci téhož roku řídil po pozemních komunikacích vozidlo, na kterém měla být upevněna maketa registrační značky vyrobená z papíru (který představuje materiál zejména za vyšší vlhkosti rychle zkáze podléhající). Pravdou je, že správní řízení o přidělení nové registrační značky tou dobou nebylo stále pravomocně ukončené. Nutno však dodat, že tento stav si žalobce *de facto* způsobil sám, neboť nejprve brojl proti výzvě k zaplacení správního poplatku a později též proti usnesení o zastavení řízení o přidělení nové registrační značky. Soud žalobci neupírá právo aktivně využívat opravných prostředků, které mu právní řád nabízí. Současně je však názoru, že nelze akceptovat stav, kdy žalobce více než devět měsíců poté, co se o ztrátě registrační značky dozvěděl, řídil po pozemní komunikaci vozidlo s podomácku vyrobenou značkou z papíru. Soud je proto názoru, že nejpozději ode dne, kdy žalobci marně uplynula lhůta, kterou správní orgán I. stupně žalobci výzvou stanovil k úhradě správního poplatku za přidělení nové registrační značky a ve které žalobce naopak podal proti této výzvě odvolání, se měl žalobce řízení

vozidla na pozemních komunikacích zdržet. Tím spíše žalobce neměl vozidlo bez řádné registrační značky řídit poté, co správní orgán I. stupně řízení o přidělení nové registrační značky dne 21. 5. 2019 zastavil. Byť proti tomuto usnesení žalobce brojil odvoláním, nemělo podání tohoto řádného opravného prostředku podle § 76 odst. 5 správního řádu odkladný účinek, což v podstatě znamená, že je třeba, aby se adresát aktu řídil obsahem rozhodnutí, a to bez ohledu na to, zda vůči němu podal řádný opravný prostředek. (srov. FIALA, Zdeněk a kol. *Správní řád: praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2020. Praktický komentář).

34. I pokud tedy žalobce dne 6. 12. 2019 na pozemních komunikacích řídil vozidlo, na jehož zadní straně *byla* umístěna registrační značka v neoriginální papírové podobě, bylo dle názoru soudu možné jeho počínání hodnotit jako skutek, kterým zaviněně porušil zájem společnosti na možnosti identifikaci vozidla používaného k provozu na pozemních komunikacích, a tedy jako přestupek, ze kterého ho správní orgány shledaly vinným.
35. Z dokazování před správními orgány však jasně vyplývá, že minimálně v závěru jízdy na zadní straně vozidla žalobce *nebyla* umístěna žádná značka. I pokud by tedy byla skutečně pravdivá obhajoba žalobce, podle které na vozidlo před jízdou umístil náhradní papírovou značku, kterou během cesty ztratil, je zřejmé, že si žalobce musel být vědom, že na vozidle originální značka není. Pokud žalobce namísto originální značky na vozidlo umístil náhradu z papíru, tedy materiálu, o kterém je obecně známo, že mnohem lépe než slitiny z lehkých kovů podléhá povětrnostním vlivům, akceptoval s tím spojené zvýšené riziko, že dojde k její ztrátě a souvisejícímu ztížení či znemožnění identifikace vozidla, ke kterému při absenci registrační značky může kdykoliv dojít (např. při měření rychlosti nebo v případě dopravní nehody). Žalobce byl tedy s případným ohrožením zákonem chráněného zájmu na identifikaci vozidla srozuměn [§ 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Soud se proto ztotožňuje se správními orgány v tom, že žalobce spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, a to v úmyslu nepřímém.
36. Žalobní bod je tedy nedůvodný.

Nezohlednění polehčujících okolností a výše trestu

37. Konečně ke stručné žalobcově námitce o výši trestu a o tom, že správní orgány nepřihlédly k polehčujícím okolnostem, kterou má dle žalobce představovat skutečnost, že vynaložil veškeré úsilí, aby získal nové registrační značky, uvádí soud rovněž jen ve stručnosti, že správní orgány uložily žalobci správní tresty na samé spodní hranici trestních sazeb, když se dle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu za žalobcem spáchaný přestupek uloží pokuta ve výši od 5 000 Kč do 10 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Přitom dle § 125c odst. 9 věty druhé zákona o silničním provozu platí, že od uložení těchto správních trestů nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti v trvání šesti měsíců. Žalobce tedy nemohl ani v případě zohlednění všech v úvahu připadajících polehčujících okolností dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, než kterého se mu dostalo.
38. Soud navíc pro dokreslení upozorňuje na skutečnost, že žalobce na jedné straně nebyl schopen – údajně pro tíživou finanční situaci – uhradit správní poplatek ve výši 450 Kč, avšak na straně druhé prokazatelně vozidlo užíval, a tudíž byl evidentně schopen obstarat si peněžní prostředky pro nákup pohonných hmot. Přitom není zřejmé, zda se alespoň pokusil využít jiných možností, jak si prostředky na úhradu správního poplatku obstarat

(např. podáním žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů).

39. Sankce správními orgány uložené soud tedy považuje za přiměřené a námitky neshledává důvodnými.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. srpna 2021

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce